

Kamila Radová

AKADEMIE 2

STRÁŽCE SVĚTLA A TMY

Kamila Radová

AKADEMIE 2
STRÁŽCE SVĚTLA
A TMY

PODĚKOVÁNÍ

Napsat druhou knihu je v leccem snazší než napsat tu první. Celý ten proces už znáte a trochu víte co dělat a co očekávat. Nebo radši moc neočekávat. První příběh vyšel v roce 2019 a od té doby mě nejvíc ovlivnil příchod mého syna na svět. A ním se naprosto změnil můj koncept času a hlavně prostoru k soustředění. Také jsem to chtěla několikrát vzdát. Je to přece „jen“ koníček. Ale něco ve mně mi to nedovolilo. Asi jsem si nedovedla představit nechat své hrdiny na holičkách. Já je přece stvořila a jejich osud mám tím pádem pevně v rukou. V první řadě bych tedy asi chtěla poděkovat svému vnitřnímu hlasu, že mi nedovolil přestat a krůček po krůčku mě sunul ke konci druhého příběhu. Dále patří velké díky mojí rodině, která se na pokračování nikdy nepřestala ptát, a věřili, že jednou to dokážu dotáhnout. Třeba až bude miminko trochu větší. A měli pravdu. Jejich slova měla sílu. A v neposlední řadě chci poděkovat svým čtenářům. Bez vás by nedávalo smysl psát dál. A ať už se vám příběh v první knize líbil více či méně, z nějakého důvodu držíte v ruce pokračování. A já jsem vám za to vděčná.

Z celého srdce děkuji, že můžu psát a že to čtete.

1. IZOLACE

„Ticho,“ pronesl téměř neslyšně a přiložil si ukazovák ke rtům. „To nic... konec... on... je mrtvý.“

„To ne,“ pronesla jsem příškrčeně. Klesla jsem na kolena a vzhlédla do tváře vraha – prosté emoci. Zračila jsem se v jeho temných děsivých očích. Obličej špinavý od prachu. Šedivou špinou si po tvářích razily cestu proudy slz. Tekly mi do pusy a chutnaly po soli.

„Vypni to. Vypni emoce a na něm přestane záležet,“ šeptal vzrušeně dál.

Za každou paži mě zvedl jeden vysoký mohutný chlap. Vytáhli mě na nohy jako bych nic nevážila. Třáslý se mi. Nedokázala jsem na nich znovu stát. Ne bez něj.

„Zabiju tě,“ vyhrkla jsem ochraptělým hlasem a vytrhla se svým věznilům. Vrhla jsem se na Tenebrise a srazila jej k zemi.

Smál se. Rozjařeně a téměř slastně... anebo jako člověk, který přišel o rozum.

Opřela jsem se dlaněmi o studenou podlahu vedle jeho hrudi a zadívala se na Rileyho mrtvolu schoulenou do nepřirozené polohy. Žebro mu prořízlo látku trička. Na podlaze se srážela jeho horká tmavá krev. Najednou jsem ji měla na ruku. Ležel pode mnou bledý a chladný. A Tobias Tenebris byl pryč. Vzduchem se nesl pouze jeho hlas – strašidelný šepot.

„Zabilas ho. Ty a já jsme stejní. Budou tě soudit stejně jako mě. Stačí šlápnout vedle jednou nebo dvakrát. Stačí, aby někdo dobrého společenského

postavení zemřel, a vybijí si to na tobě. Zasloužíš si temnotu. Zasloužíš si klidnou mysl, až tě budou soudit. Má malíčká vražedkyně, svět se mi hnusí.“

Vzbudila jsem se s jekotem a okamžitě si zacpala pusou pěstí. Ten sen byl pokaždé stejný. A pokaždé mě stejně vyděsil. Vlasy se mi nalepily na zpocené čelo. Rozbrečela jsem se náhlou úlevou, že jsem vzhůru. O pár minut později jsem se vymotala z peřin a zamířila do koupelny. Sprchovala jsem se studenou vodou a nechala ji stékat mi po těle, dokud jsem neměla husí kůži. Smývala jsem ze sebe poslední stopy zlého snu.

Opravdu jsem se snažila ty noci s absencí kvalitního a klidného spánku skrýt před světem. Vypnula jsem vodu a vrátila se do pokoje. Ztuhlými prsty jsem vytočila Evanovo číslo a spadla rovnou do hlasové schránky jako tolikrát předtím. Odhodila jsem mobil do nohou postele. Vrtalo mi hlavou, proč se mi vyhýbá a nemluví se mnou. Ztrácela jsem pevnou půdu pod nohama, což musel tušit. Zaryla jsem si nehty do dlaní a zklidnila dech. Trpěla jsem jeho výkyvy v tichosti a nic jiného mi ani nezbývalo. Choval se jako malé dítě a mně se chtělo řvát. Chtělo... ale mlčela jsem. Ozval se domovní zvonek.

Oblékla jsem si tílko a šortky a sbíhala schodiště ve snaze vybít ze sebe adrenalin. Ty hrůzy, co se odehrály, tvrdošijně odmítaly opustit mou hlavu.

Na akademickou půdu jsem nesměla. Portál v postranní uličce v Onyxu zmizel beze stopy. Riley se neukázal a ani slůvkem nezval.

Evan nebral telefon. Cítila jsem se víc sama než kdykoli předtím. Znovu jsem balancovala mezi dvěma světy a nezapadala ani do jednoho. Cítila jsem se jako chybně vykrojená puzzle a nikdo mi zřejmě nemínil nic vysvětlit. Ty sny mě sice děsily, ale necítila jsem se kvůli nim v bezprostředním nebezpečí. Obrana Temného jistě dopadla.

Nasadila jsem si pilotky a skryla za nimi nevyspalé oči. Vystoupila jsem do letního slunečného dne za svou spřízněnou duší.

Elena stála s překříženými pažemi a snažila se o široký americký úsměv, seč jí síly stačily. Dávno se přestala ptát, jak se cítím. Trpělivě vyčkávala, až mě to přejde a vrátím se nejen nohama ale i hlavou zpátky k ní. Tikala jako hodinky a poukazovala na správný čas hodit to za hlavu, nechat to být a zapomenout.

„Vážně mám obrovskou chuť na vanilkovou. Hodlám ji jíst, dokud mi nebude zle,“ pronesla a snažila se o lehký tón.

Zle mi bylo už nějakou dobu, ale nemínila jsem ji v tom nechat. Vykouznila jsem ten nejupřímnější úsměv, jaký jsem svedla. „Tak do toho jdu s tebou.“

Ruku v ruce jsme si proklestily cestu stromovím k rybníku a otevřely stánek s točenou zmrzlinou jako již tolik dní před tím.

Elena právě natočila nadměrnou porci jednomu hubeně vypadajícímu pánovi s malou holčičkou za ruku. „Hezký den a dobrou chuť,“ popřála mile a usmála se jako profesionální prodavačka.

Zastavila se u pultu a zadívala se směrem k rybníku se zelenavou vodou, kde její kamarádi skákali do vody, opalovali se a pročítali si časopisy. Opřela se o lokty a dlaněmi si podepřela bradu.

Trčela tu ve snaze našetřit peníze na cestování. A já ji doprovázela, ač jsem o cestách po světě nesnila. Sny se mi rozplynuly. Nudila jsem se a prací se pokoušela odreagovat od reality, u níž jsem tušila, že jí dříve či později budu muset čelit. Ani přesné načasování jsem neměla ve svých rukách. Čekala jsem, až někdo rozhodne za mě. Anebo nastane září a já se vrátím.

Zatím jsem se potácela po tomhle malém městě a dělala den co den to samé. Pramálo pocitů mi to přinášelo. V popředí se usadil smutek. Pusa se mi zkroutila do podkopy a brada se roztřásla. Slzy mi tekly z očí a ramena se otřásala. *Do háje.*

Elena se obrátila a roztáhla ruce k objetí. „To nic. To přejde,“ tvrdila a hladila mě chlácholivě po zádech.

Přecházelo to příliš dlouho. *Uplynuly přece téměř dva měsíce,* chtělo se mi rvát. Zastínil nás však nově příchozí zákazník a Ela odkráčela ke kase. Hřbetem ruky jsem si otřela oči a odvrátila se ke stroji na zmrzlinu.

„Čau, beruško,“ ozval se příchozí, což mě přimělo vrátit se pohledem k pultu. Ethan – Elenin přítel.

„Čau,“ pozdravila koketně a políbila ho. „Tentokrát ti dám zmrzlinu zadarmo, ale jen tentokrát. Chtěl bys?“ nabídla.

Vesele zakýval hlavou, než stočil pohled ke mně a jeho výraz pohlasl. Nic jsem neřekla, jen mu mávla na pozdrav. Ten kluk mi ničím nevadil, jenom... „Co jí je?“ vypadlo z něho.

„Nic,“ řekla Ela honem. „Akorát jí kousla vosa. Celkem to bolí, víš!?“

Odpoledne jsem se v obýváku svalila na pohovku obličejem dolů. Cítila jsem se otrávená a ospalá. Tentokrát jsem se odmítla jít s nimi po směně ještě koupat do rybníka. Sice by to na mé domnělé vosí kousnutí asi pomohlo ale... netopila jsem se právě v pocitech, jak pro mě bylo přirozené. V hlavě jsem naopak měla pusto a prázdno a čekala na Nancyino nazírání. Koupila jsem si kvůli zaklínačské komunikaci do pokoje velké zrcadlo.

Zvedla jsem se z pohovky a přesunula se před postel do tureckého sedu a za záda si vsunula polštář pro větší pohodlí. Opřela jsem se. V rukou jsem třímala můj nejnovější úlovek z knihovny. Zpěv drozda. Tu knihu, o které se Riley zmínil v den, kdy mě vzal na piknik. V den, kdy jsem poprvé potkala Tenebrise. Na pažích mi naskočila husí kůže a já ji setřásla. *Ale stejně. Je Rileyho oblíbená. Třeba mi pomůže se od něj oprostít. Anebo pochopit co mezi námi dvěma vlastně bylo...*

„Eh.“

Z úvah mě vytrhlo decentní odkašlání. Naproti mně v zrcadle se zjevila Nancy Alanová v celé své kráse a v tureckém sedu. Obličej si opírala do dlaní a rošťácky se usmívala. Vlasy jí splývaly po ramenou a vypadaly jako žhavé zapadající slunce. Její tvář zdobilo o několik pih více, než jsem si pamatovala. „Čau, spolubydlící,“ mrkla na mě a

zazubila se. „Vůbec nevypadáš...“ našpulila pusy, jak hledala správné slovo, „v cajku,“ dokončila.

„S tím si nedělej hlavu. To já jen... mívám noční můry a málo spím. Radši pověz, kde vlastně jsi?“

„U moře v Řecku,“ rozesmála se. „Lidský kluky tu mají teda výstavní! To je přece takové plýtvání materiálem...“

Téměř jsem ji přes zrcadlo objala. Strašně mi scházel tenhle její bezstarostný přístup ke světu, její elán a energie. Chyběla mi celá. „Hrozně se mi stýská,“ řekla jsem jí a měla jsem co dělat, abych znovu nepropukla v pláč. Vážně jsem se chovala jako nějaká psychopatka...

„Ozval se ti?“ zeptala se z ničeho nic a bylo nad měsíc jasné, o kom mluví, i když jeho jméno nevyslovila. Z jeho jména se pomalu stávalo tabu.

Zakroutila jsem hlavou. Často jsem se pokoušela Rileyho nazírat prostřednictvím zrcadla i umyvadla v koupelně, ale byl nedostupný. Nikterak se s ním nedalo spojit a nikdy se neozval nazpátek. Zjevně si mě nějakým způsobem zablokoval. Mezi obočím mi naskočila drobná vráska. Zrzce to neuniklo.

„Tak to pusť z hlavy. Jestli neumí ani pípnout, nestojí za to!“ Rychle se dostávala do ráže. „Aaron se s Chloe taky rozešel. Kluci umí být pěkní pitomci! A tak mi přichází na mysl...“ Odmlčela se jen na tak dlouho, aby se nadechla. „Holčičí jízda. Objednáme si jídlo, koukneme na pár pitomých slaďáků a kluky pustíme z hlavy. Často se s nimi nedá ani pořádně mluvit a problém je i v tom, že šestnáct zkrátka není věk na vážný vztah. My si přece máme užívat!“

Ztichla. Čekala na moji reakci. Vlastně to nebyl vůbec špatný nápad. Elena by ráda poznala moje zaklínačské kamarádky a ony by rády poznaly ji. „Zní to perfektně,“ souhlasila jsem. „Ale kde je teď vůbec Chloe?“ zeptala jsem se, abych byla v obraze, jestli se přidá.

„Co já vím tak patrně v Dubaji. Však víš, jak jsou její rodiče nechutně při penězích. Na tebe bych ji ale rozhodně nalákala. Stačí říct jo, a než se naděješ, jsme u tebe.“

Ozvalo se zaklepaní na dveře a než jsem stihla cokoliv říct, byla moje mamka uvnitř v mém pokoji. Zarazila se, ale jenom na moment. Zaklínačskou komunikaci nikdy nesledovala v přímém přenosu. „Mami, to je Nancy, jak jsem ti o ní říkala.“

„Těší mě, že tě konečně poznávám.“ Ve tváři se jí rozlil úsměv. Vypadala opravdu potěšeně.

„Zdravíčko,“ řekla jí Nancy.

„Nechám vás si povídat, holky. Liv, přijď za mnou, až skončíte. Chci si s tebou o něčem promluvit.“ Její tvář sotva znatelně pohlavla. „Ale nespěchej, o nic nejde,“ dodala rychle. S těmi slovy vyšla zase ven.

„Tak... co říkáš? Šlo by to u tebe?“

„Rozhodně. Rodiče budou moc rádi.“

Nancy stáhla obočí k sobě.

„Totiž, chci říct... vyklidí moc rádi pole?“

„Skvělý, dám ti ještě vědět, než to dohodnu. Chystáš se někam?“

„Ne, já budu doma. Tak se ozvi kdykoliv.“

„Tak jo,“ zasmála se. „A opovaž se bejt dál smutná. Mysli na to, co jsem ti řekla. Nestojí ti za to...“ Odmlčela se. „Na druhou stranu je

vážně pohlednej a vysokej a měl tě rád.“ Vykulila oči, jako by řekla příliš a možná i řekla. „Tak pa.“

A zmizela. Zrcadlo bylo znovu pouhým zrcadlem.

Vskutku tak pa. To poslední si tedy mohla odpustit.

Vešla jsem do kuchyně, právě když mamka položila pevnou linku. Teď viditelně ztuhla.

„O čem chceš mluvit?“

Tvářila se, jako že mě nečekala tak brzy. A zřejmě opravdu nečekala. „Vážně mě to mrzí, ale nevím, co jiného si s tebou počít.“

„Co jsi udělala?“

„Objednala jsem tě na sezení k psycholožce. Zním ji. Chodili jsme k ní za mlada s tátou a moc nám pomohla.“

„Nic mi není,“ oponovala jsem.

„V noci tě slyším křičet,“ přiznala. „Chci ti pomoci se přes to trauma přenést. Chci, aby ty sny skončily jednou provždy. Ale k tomu nedojde tím, že o tom nebudeš mluvit.“

„Promiň,“ hlesla jsem a svésila ramena. „Tak když myslíš, že to pomůže, půjdu tam.“ Nechtěla jsem jí přidělovat starosti. Takže jsem souhlasila bez boje.

První sezení mě čekalo v úterý. Vešla jsem sama do prosklené čekárny a paní sedící za recepcí mě zdvořile pozdravila. Byla to zřejmě studentka vysoké školy. Na obrazovce počítače měla rozečtený článek z odborného textu. „Za kým jdete?“ zeptala se mě opatrně.

Zamrkala jsem. Zapomněla jsem to jméno a nedokázala si jej rychle vybavit. „Za paní doktorkou... ehm.“

„Restovou?“ zkusila to ta slečna.

„Ano,“ přitakala jsem. To jméno znělo povědomě a to stačilo.

„Na chvíli se posaďte, někoho tam má.“

O čtvrt hodiny později doktorka Restová vyprovodila pacienta a pozvala mě dál. Byla to štíhlá a vysoká žena asi o deset let starší než moji rodiče. Hned na první pohled mi byla sympatická a působila důvěryhodně. Navíc mi nabídla vodu a bonbony. Vzala jsem si jeden bonbon a cucala ho, zatímco doktorka zakládala kartu pro nového pacienta. „Ničeho se neboj, budeme si jen normálně povídat,“ řekla mi a usadila mě do pohodlného polstrovaného křesla. Od sebe nás dělil konferenční stolek, na kterém ležely letáky a časopisy.

„Co tě sem přivádí, Olivie?“ Doktorka neplýtvala časem a dostávala se rovnou k věci. Její přímost mě málem zarazila.

„Zlé sny,“ vypravila jsem ze sebe.

„O čem jsou?“

„O smrti.“

„Rozveď to, prosím,“ požádala mě.

„V červnu se mi stala taková věc. Incident, kdy můj přítel málem... no rozhodně byl vážněji zraněn – “ zadržla jsem se. Srdce se mi roztlouklo při té hrůzné vzpomínce. Prach a krev. A chlad, který se vám zakousne až do morku kostí. Strop plný stínů. A Tenebris.

„On má také ty sny?“

„Co prosím?“ Prudce jsem zamrkala. Ta slova mě vyvedla z koncentrace.

„Tvůj chlapec,“ pokusila se paní doktorka znovu.
„To já nevím,“ přiznala jsem. „Nemluví se mnou.“

Dostala jsem za úkol zapisovat si sny, aby bylo patrné, jaké prvky se opakují. Doktorka se domnívala, že podrobná analýza pomůže je odbourat. Ať mi chtěla pomoci sebevíc, nemohla jsem ji zasvětit do světa zaklínačů, inkubů a stínů. Nemohla znát podrobnosti, což jí patrně mohlo bránit v tom, aby mi doopravdy pomohla. I přesto jsme si domluvily příští sezení přesně za týden.

Než jsem ji potkala, vyrovnávala jsem se s tím smutkem svojí vlastní cestou. Ona nabízela alternativu. Terapii psaním. Což jsem byla ochotná zkusit. Trauma řeší každý po svém. Někdo pláče. Někdo se hroutí. A já kreslila.

Ne, že bych snad nedělala i ty druhé dvě věci. Můj pokoj se stal skladem papíru s jeho tváří. Nezvratnou připomínkou toho, že tu byl a že byl se mnou v dobrém i zlém, jak se říká.

V koutku mysli mi stále tanula myšlenka, že ještě není konec. Vlastně jsme se nerozešli a já doufala, že se Riley znovu objeví, i kdyby jen proto, aby se rozloučil a náš vztah ukončil, jak se sluší a patří...

„V úterý si vyrazíme do Avanturinu do divadla. Od čtyř dávají Revizora.“ Ethan byl ve svém živlu. On i jeho rodina byli velmi kulturně založeni a on to rád dával najevo.

„Tak jo,“ slíbila El a natočila mu velkou míchanou zmrzlinu, kterou tentokrát musel zaplatit. Netvářila se zrovna nadšeně. Rozhodně radši chodila do kina.

„To platí taky pro tebe, Liv,“ kývl mým směrem. „Vzal bych kamaráda Tonyho. Říkal, že jsi celkem pěkná.“

„V úterý od čtyř to nejde,“ přerušila jsem ho. „Něco mám.“

„Co jako? To nejde přesunout?“

„To opravdu nejde.“ Snažila jsem se působit dostatečně rázně, aby se v tom dál nenimral. Tonyho skóre tvrdící „celkem pěkná“ o mé osobě by vykládáním o sezeních na terapii patrně utrpělo. Krylo se to. Nic víc.

„Řekneš, o co jde?“ Mračil se. Myslel, že se vymlouvám.

„Hm?“ Zkusila jsem mu dát šanci, aby svou otázku pozměnil. Celkem mi vlastně lichotilo, že mě nějaký lidský kluk chce poznat. Taky mi na tom ale pramálo záleželo. Souhlasila jsem s Nancy – žádný vztah. Stejně to s člověkem nebylo možné.

„Co máš v úterý?“

„Ó můj bože“ okřikla ho Elena afektovaně. „Co ti je po tom?“

Odmlčel se. „Akorát se zajímám, jestli nemůže, nebo jenom nechce,“ odvětil podezřívavě.

Co jsem mohla ztratit? Hůř než jako trapas to dopadnout nemůže. „Hrají to i jindy než v úterý?“

„V pátek,“ odpověděl nepřítomně. Kývla jsem hlavou na souhlas. „Tak v pátek.“ Podezřívavě si mě přeměřil a odběhl. Z očí mi vytryskly potůčky slz. Hned potom následovala salva smíchu.

„Vážně ti to nevádí?“ Elí z toho věčného breku byla na nervy. Ani jsem se nedivila. Ona sama byla mnohem statečnější, když se rozešla s Denisem. Dokonce o něm ani nemluvila. Dokonce mi o tom řekla až s odstupem času.

Třeba kdybych se s Rileym rozešla, anebo on se mnou, což bylo pravděpodobnější, patrně by to bylo snazší. Uzavřená kapitola. Čistý řez. Tohle bylo v mnoha ohledech jiné. Traumatické. Styděla jsem se připomínat si jeho ztrátu. Toužila jsem nemyslet v jednom kuse na to, jestli se cítí stejně mizerně jako já. Anebo hůř – jestli necítí vůči mně vůbec nic...

A proto jsem lhala a řekla to jediné, co dávalo valný smysl: „Elo, je čas jít dál.“

S přemáháním jsem sundala jeho fotografii z nástěnky. Schovala jsem ji před sebou na samé dno šuplíku plného kreseb jeho tváře. Opravdu bylo načase se posunout. Vzít pytel na odpadky a všechny ty vzpomínky vyhodit. Na to už jsem ale potřebovala nové morální odhodlání.

A hlavou mi znovu běžela slova jeho otce. A já si až nyní plně uvědomovala jejich váhu. „*Zapomeň na něj. Vzdej se ho. Nech ho jít svou cestou. Tak je to správné.*“

Přejížděla jsem prsty po náramku, který mi Riley daroval, a přemýšlela, kolik se toho změnilo. Zkusila jsem řetízek rozepnout. Znala jsem ho sotva pět minut, pár měsíců. Teprve se otevíral jako počátek opravdu napínavé knihy. A přece mi tolik scházel každý výraz jeho tváře, jak mluvil i to, jak hrdinně se choval tváří v tvář čirému zlu a málem i smrti. Ne. Nezapomenu. Chci si to pamatovat navěky. Oddálila jsem prsty od zapínání a náramek si na ruce nechala.

2. HLAVOU PROTI ZDI

„Sbal se, horalko, jedeme na výlet.“

Táta se zubil od ucha k uchu. Vypadal, že je ve velmi povznesené náladě. Ládoval oblečení do krosny a na krku se mu houpal fotoaparát.

„A kam jedeme, pane veliteli?“ zeptala jsem se se zaujetím. Nefotila jsem od... od té doby, kdy jsem přestala naprosto se vším, co pro mě bylo typické. Takže teď je ten správný čas vrátit se do hry? Na spáncích mi doposud ležel pozůstatek snu. Nemusela jsem jej zapisovat. Neodehrály se žádné změny v ději. Zabalená v ručníku jsem se posadila na područku křesla. Nedokázala jsem se neusmát. Změna prostředí mi prospěje. Cítím to.

„To je překvapení,“ řekl tajemně. „Rozhodně ale budeš potřebovat pevné boty, tričko, šortky a tepláky, a radši i mikinu, ať máma nenadává. A samozřejmě nejmíň dva filmy.“

Plánoval opravdu hodně fotit, a to jsem nemohla nikdy odmítnout. Věděl to. Narafičil to na mě, a opravdu to zabíralo. Těšila jsem se čím dál víc.

Dál už mě pobízet nemusel. Oblékla jsem se a sehnala si vše potřebné. Táta se vrátil už jen s návrhem plavek, který jsem taktéž vzala v potaz. Léto bylo téměř pryč a já se zase tolik nekoupala. A třeba bude k dispozici čistší voda než náš zelenavý rybník v Onyxu.

Za pár chvil jsme měli sbaleno a mamka nám servírovala palačinky s ovocem a skořicovým cukrem. S tátou jsme pili slabou kávu a povídali si o běžných věcech. Zato mamka byla nezvykle potichu. Na výlet nejela kvůli údajnému srazu s kamarádkami. Kdo ví, jestli se opravdu na něco takového chystala. Prožívala tu mou posttraumatickou depresi mnohem víc, než kdokoli jiný. Zřejmě to souviselo i s tím, že ženy jsou vnímavější, že uvažují úzkostlivěji... Táta se v tom nenimral vůbec. Nemluvil o tom. Vyhnutí byla taky cesta, jak postupovat vpřed. V tuhle chvíli mi dokonce připadala nejschůdnější.

Za zvuků autorádia a konstantního hučení motoru jsme vyrazili za dobrodružstvím. Sami dva. Muž, který mě vychoval a byl mým tátou v mnoha ohledech a já. Po hodině cesty jsme dorazili k vjezdu do přírodní rezervace, zaparkovali na placeném parkovišti a postarší muž nás seznámil s pravidly.

„Žádné rozdělávání ohně mimo vyznačená ohniště, žádné hlasité zvuky, žádné odpadky...“

Táta mu poděkoval a poplácal ho po rameni. A naše dobrodružství mohlo začít.

Chodili jsme celý den po kopcích a skrze lesy. Fotografovali panenskou přírodu, ptáčky, zajíce a srny. V pravidelných intervalech jsme ujídali svačinu a pili vodu a odpadky odkládali do jednoho z igelitových sáčků. Když se přiblížila noc, byli jsme už téměř na vrcholku kopce. Roztáhli jsme stan, rozložili spacáky a pozorovali oranžový západ slunce nad přírodou, která vydávala nejrůznější zvuky. *A z lesa sem zazníval jenom zpěv drozda...*

Ani nevím, proč jsem si na tu knihu teď vzpomněla. Vůbec nebyl vhodný čas. Přejela jsem palcem po náramku a vybavila si, jak to dělával on. Srdce se mi rozeběhlo o překot. Spolkla jsem knedlík, jaký se mi usadil v krku, musela jsem se uklidnit, jinak hrozilo, že se rozbřečím, jako už tolikrát před tím. „Radši se jdi převléct. Za chvíli padne zima.“

Oči jsem upírala mezi stromy a jen letmo na tátu pohlédla. Vděčila jsem mu za ta slova. Za to, že jsem se mohla na moment ukrýt v přítmí stanu a vyříkat si to sama se sebou. Navlékla jsem si tepláky a mikinu a k vlastnímu úžasu zjistila, že mám zpocené dlaně. Kdesi uvnitř mě se rodil plamen, a já tomu málem nedokázala zabránit.

Za celé léto se mi nikdy nic takového nestalo – jako by ze mě kouzla dočista vyprchala. Ale teď se oheň navracel a já si nebyla jistá, co jej způsobilo. Zkoušela jsem to rozklíčovat. V hlavě mi bolestivě tepalo. Vydechla jsem. Zklidnila tep srdce. Sevřela ruce v pěsti a znovu je povolila. Tam, v mém nitru, se něco dělo. Zhluboka jsem se nadechla a přiměla se zklidnit svou mysl a vrátit se zpátky a pokračovat v činnosti, jako by uvnitř mě ani žádný boj neproběhl.

Nakonec jsme v rezervaci strávili dvě noci. Nikde nebyl signál, což bylo osvobozující a já už se nevrátila k žádným destruktivním stavům. Za což jsem byla vděčná. S tátou jsme nafotili velké množství snímků, trochu si povídali, odpočívali a zase chodili. Snědli jsme

všechny přichystané zásoby a vypili vodu a cestou zpátky se museli zastavit v restauraci.

V úterý jsem paní doktorce oznámila, že už dokážu jít dál a hodit minulost za hlavu. Ukázala jsem jí popsaný blok a řekla, že už se mi ty sny nezdaří. V rezervaci jsem usínala bezesným spánkem. Avšak po návratu se objevily znovu, což jsem zamlčela. Objevil se totiž i někdo příjemnější, kdo mi mohl pomoci.

„Teto,“ vyhrkla jsem. Ebby ležela v našem obýváku na břiše na koberci, komíhala nohama ve vzduchu a četla Seanovi pohádku. Rok a půl starý bratranec seděl naproti ní a bedlivě své matce naslouchal. Co chvilku ukázal na něco v knize a řekl: „Hele.“

„Čau,“ prohlásila teta a než se stačila zvednout, skočila jsem na ni a pevně ji objala.

„Tys mi tolik chyběla,“ zašeptala jsem jí do vlasů.

Sean vycítil, že si hrajeme a svalil se přes nás. Baculatýma ručičkami mě plácal po zádech a chechtal se. Natáhla jsem se k němu a sevřela ho v náručí. Pusinkovala jsem jeho dětský obličejík a on se smál a smál.

Když si šel po obědě zdřímnout, teta se na mě vážně zadívala. „Zase budeš v pořádku, neboj. Nenecháme tě klopýtnout.“ Zakončila to vědoucím úsměvem a stiskla mi rameno.

„Na jak dlouho se zdržíš?“ zeptala jsem se opatrně.

„Na tak dlouho, jak budeš chtít.“

O pár dní později Ebby zvedla sluchátko naší pevné linky, když se rozezvoniла zrovna v momentě, kdy jsme společnými silami uložily Seana do postele mých rodičů. Potichu jsme sbíhaly schody do obývacího pokoje, ale Ebby byla rychlejší. „To je pro tebe,“ řekla mi poté, co chvilku poslouchala hlas z druhé strany. Výraz její tváře byl nečitelný. Srdce se mi rozbušilo, když jsem si od ní sluchátko vzala.

„Ano?“ řekla jsem a na jeden jediný úder srdce zadoufala, že se z druhé strany ozve Rileyho hlas.

„Čauky, chci s tebou naplánovat tu holčičí jízdu. No, a musím říct, že telefonická komunikace má něco do sebe. I když teda nevidím, jak se právě tváříš, což mě mrzí! Jsem na sebe pyšná, i když to vlastně není nic těžkého. Nemusíš se vůbec tolik soustředit, jako při nazírání. Haló, jsi tam?“ Nancy ty věty doslova vychrlila.

Navzdory všemu jsem se musela usmát. „Ano, jsem tu. Nepustila jsi mě ke slovu, víš?“

„Cože? Ale ne! To se mi nepodobá. Hele, kočko, co kdybychom s Chloe dorazily už pozítří? Odveze mě smartem.“

Uvědomila jsem si, že jsem to zatím neřekla rodičům. A taky tu byla Ebby, která zvědavě natočila hlavu, když jsem zopakovala: „Cože, pozítří?“ A začala přehnaně pokyvovat.

„Vlastně jo, klidně pozítří. Hele,“ zarazila jsem se, „proč mi vlastně nevoláš na mobil?“

„Nebralas to a v pokoji taky nejsi.“

„No jo, pomáhala jsem uspávat mého bratrance.“

„Roztomilé. Řekni mi svou adresu, najdu si to.“

Nadiktovala jsem jí své bydliště. „Vážně se nemůžu dočkat, až se vy dvě potkáte s Elenou,“ vyhrkla jsem nakonec.

„To jo,“ souhlasila, „mluvíš už o tom tak dlouho, až je to trapné. Tak se těším.“

Ebbi se stále culila, když jsem zavěsila. „Tobě přijedou kamarádky, no páni.“ pravila. „Zařídím, aby tví miloučcí rodiče vypadli, a mohli jste tu s holkami řídit až do rána. A já s malým vyrazíme spolu s nimi. Třeba za babičkou. Vím, že se ti tam nikdy nechce.“

Od té doby, kdy jsme si vyříkaly mou adopci, kterou neschvalovala, vztahy mezi námi se dost narovnalý. „S babičkou už to bývá lepší,“ zvedla jsem pobaveně obočí. Maličký Sean začal ze spaní plakat.

Ty dva dny uplynuly jako voda. Nosila jsem mobil v kapse šortek, po ruce, aby se Nancy mohla ozvat, až budou poblíž, a já to postřehla. Moje nepřístupná mysl ztrpčovala zaklínačům životy. Telepatická komunikace byla pro ně naprosto přirozená. Naštěstí, Nancy se ničeho nelekala. Není tedy divu, že jsme s Elí stály před domem a vyhlížely je několik minut před tím, než se autíčko objevilo. Nancy vystřelila ze sedačky jako na pérkách a pevně mě objala, téměř u toho nadskakovala. Zkusila Eleně potřást rukou, ale nakonec jí taky skočila kolem krku. Tu to překvapilo natolik, že dostala neovladatelný záchvat smíchu. Potom vystoupila i Chloe. Poněkud plaše se usmála a posunula si brýle výš po nose, než se vydala k nám. Roztáhla paže

v gestu: tady mě máte. Pevně jsem ji objala a představila ji Eleně, načež si ty dvě střízlivě potřáslly rukama.

Nejdřív jsme si šly zaplavat do bazénu. Chloe jsem na její naléhání ukázala i knihovnu, i když jen krátce, protože El a Nan tam odmítly jít. Dál jsme pokračovaly do Bistra na něco sladkého a mléčný koktail a na nákupy. K nám do bytu jsme dorazily až asi v osm večer. Na večeři jsme se stavily, přestože El nám dokola opakovala, že nemá problém uvařit. Na doma jsme si koupily něco sladkého a něco slaného a usadily se v obýváku na koberec, jako by snad ani pohovka s křeslem neexistovaly.

„Elena s někým chodí,“ oznámila jsem holkám, když na to přišlo slovo.

„To vypadá na čtvrtinovou úspěšnost našich vlivů na opačné pohlaví,“ prohlásila Chloe s ironií v hlase. Nevypadala přísně jako dřív. Působila smutná a nejistá.

„Mluv za sebe,“ opáčila Nancy. „S nikým ani chodit nechci, tak se to nepočítá. No ne?“

„Ne, to se nepočítá,“ souhlasila Elena. „Z jakého důvodu ale nechceš?“

„Nezajímá mě to. Nejsem zrovna citově založená.“ Nancy nakrčila nos. Netrápilo ji to. Byla z nás ze všech zjevně ta nejšťastnější.

„No... já a Ethan... nejsme právě... no, není to taková ta láska s velkým el.“ Elena se nesměle usmála.

„Riley a já jsme se vlastně k řečem o lásce ani nedopracovali,“ podpořila jsem kamarádčin smutný projev. „Celé to skončilo hrozně rychle.“ Teď jsem neměla daleko k slzám. Bylo načase přestat mluvit.

„Aaron se ke mně choval skvěle, než jsem si to stačila připustit. A víte, párkrát to řekl. Řekl, že mě miluje. A i přesto jakmile jsem se dostatečně zakoukala já, utnul to. Přece nebude marnit čas s holkou, která je ještě na škole.“

„Holky,“ vzdychla Nancy. Zněla podrážděně. „My se dneska máme bavit, ne tu brečet. Krucinál!“ Poposedla si. „Eleno, ksakru, no a co, že ho nemiluješ? Spíš s ním ne? To je prima. A vy dvě?“ Elena se začervenala a sklopila pohled. Tajila jsem dech v očekávání, co zbylo na mě a Chloe. „Otrěpete se. A najde se někdo jiný, s kým budete šťastné,“ dokončila. To nebylo zlé.

Nakonec jsme se hodně nasmály, než jsme usnuly v mém pokoji, položené na posteli i na podlaze. Bylo to osvobozující. Do chvíle, než mě znovu probudila noční můra.

„Topíš jako přímotop,“ oznámila mi Elena a třestila své modré oči do tmy. Chloe a Nancy stále pravidelně oddechovaly. „To se ti stává často?“

„V jednom kuse.“

„Omlouvám se, já... neměla jsem tušení, jak těžké to máš,“ zamumlala. A spala dál.

3. ŘEČENÁ PRAVDA

Holky zaklínačky odjely a znovu se mi vrátila teta a její miminko. Sean byl vážně hrozně hodný chlapeček. Veselý, smějící se a akční. Celé dny jsme trávily procházením se s kočárkem, trháním kytiček a hraním si na hřištích.

Teta si potřebovala zajít na obchodní schůzku, Ela prodávala sama a já dostala do rukou kočárek. Bratránek si třel pěstičkami oči. „Za chvíli spí jako dudek,“ oznámila Ebbi s jistotou matky, která své dítě zná nejlíp na světě. „Chod' s ním po aleji, voz ho, a až se vzbudí, přivez mi ho do kavárny. Stačí mi být hodinku, hodinku a půl o samotě, abych vyřešila, co je potřeba.“

Souhlasila jsem a v duchu ji obdivovala, jak rychle se vrátila k práci, i když převážně z domu. Odbrzdlila jsem kočárek a vydala se alejí, a pozorovala stromy a usínající miminko, jak klidně oddechuje a chvějí se mu víčka. Za chvíli tvrdě spal a já mu málem záviděla tu bezstarostnost. Ztrácela jsem se ve vlastní hlavě a chodila křížem krážem po Onyxu.

Cosi mě vytrhlo z koncentrace a přimělo zvednout pohled k prašné cestě. Alejí procházela vysoká, hubená postava oblečená v černém. Zatím jsem rozeznávala pouhý obrys, avšak mé srdce jej poznávalo. Zarazila jsem se na jeden úder srdce, zvedla bradu a vzpřímeně kráčela v ústrety cizinci, kterého jsem důvěrně znala. Sledoval mě unavenýma zelenýma očima a v záři odpoledního slunce se vítězně usmál.

Celý svět se zhoupl a dech se mi zadrhl v hrdle. Riley zastavil na dva kroky ode mne a nakoukl do kočárku. „Ou, kdopak to je?“ zeptal se.

Hlas se mu vůbec netrásl. Tvářil se, jako bychom se rozloučili právě včera. Výraz v jeho obličejí nevypovídal o žádných emocích. „To je můj bratranec,“ odpověděla jsem na jeho otázku a cítila se divně.

V tom Sean otevřel oči dokořán a mocně si zívł. Na víčkách mu stále spočívaly zbytky spánku. Sklouzl pohledem ze mě na Rileyho a vykulil oči. „Chceš si ho pochovat?“ vypadlo ze mě. Slova mi sklouzla ze rtů zcela přirozeně. Rychle jsem zamrkala. Nezdálo se mi to. Opravdu byl tady. Stál přímo přede mnou. Stačilo natáhnout ruku a mohla jsem se ho dotknout. Na jak dlouho ale?

„Radši ne,“ pronesl a znejistěl. Sklopil oči a kopl do kamínku na prašné cestě.

V hlavě mi vybuchl chaos a já náhle netušila, co mu mám říct. Tolikrát jsem si naše příští setkání představovala, ale nikdy ne takhle. Nedal mi pusy ani mě neobjal. Nejspíš se přišel rozloučit, jak se sluší a patří. Vybavovaly se mi obrazy z naší společné minulosti a pocity plné barev a něhy. Vzpomněla jsem si na každý polibek, na každý dotek. Rty mě brněly náhlou touhou a kupou otázek. Chtělo se mi na něj křičet a vyčítat mu. Chtělo se mi ptát se... Chtělo se mi ho políbit...

Řekni něco, nabádala jsem jej v duchu, přímo jsem prosila. On mlčel. *Chce odejít*, přebrala si to má hlava a v nose mne štípaly slané

slzy prozření. *Rozluč se, radilo cosi ve mně. Rozluč se a odejdi první. Třeba to bude bolet mě.*

Otevřela jsem pusy, ale nemohla se přimět promluvit. Zbaběle mi zamrzl jazyk.

„Opravdu jsem se nemohl ozvat, promiň,“ promluvil a odlepil pohled od svých bot. Zadíval se mi do očí, jako kdyby se bál, co v nich uvidí. „Hlídali mě.“

Nic se tím nevyjasnilo a já se chtěla zeptat na tolik věcí. Co celou tu dobu dělal? Zotavil se plně? A má mě stále rád, nebo mi vyčítá, co se stalo? Chytila Obrana Temného? A proč se mnou Evan nemluví? Hlídal ho snad on, aby se mnou nemluvil? Ale místo toho, abych ho zasypala otázkami, řekla jsem jen jediné. „Celé to byla moje vina. Nejsi mi nic dlužný.“

Střetli jsme se pohledem.

Oči mi přetekly a slzy skanuly po tvářích. Rychle. *Ne, ještě ne. Neluč se.* Razily si cestu po mých tvářích a neustávaly. Neotírala jsem je, jen jsem se třásla.

„Ne, Liv. To není tvá vina,“ řekl kajícím a postoupil o krok blíž. Přitiskl mě k sobě a stiskl v objetí, hladil po zádech. Opětovala jsem to. Prsty jsem mu zabořila do zad. Tep se mi zrychlil. Okolní svět se rozmazal v nedůležitou šmouhu. Opřela jsem si hlavu o jeho hrudník a okamžitě se zklidnila. Třes i proud slz se zarazil při poslechu pravidelného tlukotu jeho srdce. „To pro tvou ochranu,“ zašeptal něžně.

Mátl mě i zraňoval. Až se odtáhne a zmizí, zbude mi v hrudi jen velká díra, a kdo ví, jak dlouho se bude zacelovat. *Prý pro mou ochranu. Čistý řez.*

Tulila jsem se blíž a blíž k němu. Vdechovala jeho vůni a zkoušela si zapamatovat každičkový detail. Cítila jsem, jak se mu napínají svaly na zádech, jak tuhnou. *Za tu bolest navíc to stojí.* Tuhle poslední chvíli si chci pamatovat.

Objal mě pevněji a položil si bradu na mé temeno. Človíček v kočárku se rozplakal.

Odtáhl se a pustil mě. „Patrně na mě žálí,“ prohodil ledabyle a po kajícnosti nezbylo ani památky. Holky na něho nejspíš tahle reagovaly i v minulosti, což mi právě nelichotilo. Vyдалa jsem se na ústup.

„Vrátím ho tetě. Za chvíli se totiž rozeřve hlady.“ V mém hlase zazněl lehký tón. Odvrátila jsem se od něj a rukama pevně sevřela rukojeť kočárku.

„Rozumím mu,“ řekl vážně. „Taky mám hlad, chlape.“ Shlédl na miminko. „Chlapečku,“ opravil se a na jeho tváři se vykouznil tolik známý nejistý úsměv. *Jak jen se mi po tom úsměvu stýskalo.* „Vrátíš ho a promluvíme si?“ zeptal se a dotkl se mého lokte. Sjel pohledem k náramku na mém zápěstí a zamračil se, zřejmě zmatený mým odchodem.

Dotyk jeho prstů se mi propaloval do holé kůže. Odtáhl ruku. „Anebo půjdu s tebou a představíš mě své tetě?“ navrhl.

Co... představit ho? To by přece neříkal, kdyby chtěl znovu odejít. V těle se mi rozlil pocit blaženého štěstí. Tu náhlou úlevu šlo jen těžko

popsat slovy. V hrudi mi srdce poskakovalo a metalo přemety. Ve výrazu jsem nedala nic znát.

„Rád tvou tetu poznám, pokud ti to nevádí,“ přihodil.

„To nevádí,“ připustila jsem směle a znovu si prohlédla jeho tvář. Ebbi byla ten nejméně nebezpečný člen rodiny.

Šli jsme mlčky a tiše, jen pod botami nám křupaly kamínky. V kočárku se bratranec vyhoupl do sedu, ručičkama se přidržoval hran a zvědavě vykukoval na nového člena klanu, který se na něj nervózně mračil, nic však neříkal. To bratránkovi připadalo nesmírně směšné – smál se na celé kolo, vyplazoval jazyk a blbnul.

„Zastav se na chvíli,“ promluvil zaklínač právě v momentě, kdy se před námi objevila kavárna, kde se teta právě zvedala od stolu. Ihned si nás všimla. „Kontaktovat tě by znamenalo ohrozit tě,“ vypadlo z něho.

Obrátila jsem se na něj a poslušně zastavila – načasování tedy nic moc. „Ci mámu. Ci mámu,“ halekal Sean. Vzala jsem ho a postavila na chodník. A on zeširoka vykračoval posledních pár metrů ke své mámě. „Á, tady ho máme,“ zaševalila a zvedla syna do náruče.

Rychle jsem ty dva představila a rozloučila se s tetou dřív, než se stihla začít ptát. To já jsem právě teď byla tou, která potřebovala odpovědi. Vyrázila jsem opačným směrem a Riley kráčel krok za mnou. Ohlédla jsem se, až když byla teta z dohledu. Osaměli jsme. Vzhlédla jsem do zelených očí a čekala, že naváže tam, kde byl utnut.

Jako bych ho vůbec neznala – potřeboval pobídnout. Otevřela jsem pusu k otázce, ale předběhl mě.

„Tak co kdybychom se najedli?“ navrhl zaklínač okamžitě.

„Co si zajít do bistra?“ nadhodila jsem.

V bistru vládl neobvyklý klid. Zapadli jsme k poslednímu stolu nejdál od obsluhy, usadili se naproti sobě a Riley si objednal tortilu. V hlavě mi tepala jeho slova a žaludek jsem měla jako na vodě. Tak jsem se rozhodla dát si pouze mléčný koktail. „Cos myslel tím ohrožením?“ zeptala jsem se tiše, když se servírka vzdálila a nechala nás jíst.

„Temný je stále volný. Hledá tě. Obrana místo činu obklíčila a prohledala. Nic neobjevili, kromě stop po požáru. Ti nejmocnější použili časová kouzla kvůli detekci události, ale zablokoval je. Nemají tušení, co se tam odehrálo a on se prostě ztratil. Nikde nebyl ani portál. Nic. Vůbec nic. Teleportoval se, nebo vstoupil do jednoho ze svých stínů a vstřel se. I stíny se dá cestovat, víš o tom?“ Nejistě jsem přikývla a následně zakroutila hlavou. „To nevádí, není podstatné, jak se odtamtud dostal. Akorát je beze stopy pryč a Sylvie jakbysmet.“

Obličej se mu vyhladil. „Vážně umírám hlady,“ prohlásil a pustil se do jídla. Upíjela jsem koktejl, nevnímala jeho jahodovou chuť, a zapicovaly se do mne mrazivé ostny strachu. Takže je volný. Obrana ho ode mne odřízla, a mě od ostatních. Ukryli mě tu a ostatní tam – v jiném světě.

Zírala jsem na prázdnou sklenici od koktejlu. Rovnala si otázky do úhledné řady, rozhodnuta nechat ho v klidu najíst. „Evan se mnou

nemluví,“ vyhrkla jsem. Nemohla jsem to vydržet. „To také kvůli tomu, aby mě neohrozil?“

„Obrana zakázala styk s tebou celoplošně, pravděpodobně se drží jejich nařízení. V reálu ale o něm nic nevím.“ Opřela jsem se rukama o stůl a lehla si na ně. Odevzdaně. Chytil mě za ruce a to mě přimělo vstát a podívat se na něj. „Nerad bych se do toho zamotal.“ Opatrně se usmál. „Neměl jsem to říkat. Nechci, aby ses trápila, anebo se cítila v nebezpečí. Ve skutečnosti to není tak žhavé, jak to působí. Není o něm ani zmínka, stejně jako ty roky před tím. Chci ti vlastně spíš povědět o situaci u nás doma.“

Zakousl poslední sousto a ubrouskem si otřel ústa. „Ospravedlnit se, patrně.“ Zaklepal na lavici vedle sebe a já se přesunula. „Otec nechal z domu odnést zrcadla a do vody nám nasadil spiruly. Zamezil nám v komunikaci s okolním světem a hlavně mně...“

„Co jsou spiruly?“ přerušila jsem ho.

„Vodní víry blokující nazírání.“ V koutcích mu cukl úsměv. „Kdyby mi Percy neposkytl alibi, nebyl bych tu s tebou ani teď. Celé je to bláznivé – jako zástěrka, která nás má udržet od sebe. Třeba to vážně není úplně bezpečné, ale potřeboval jsem tě vidět.“

Objal mě kolem ramen. Tulila jsem se k němu a můj strach zvolna tál jako vanilková zmrzlina na slunci.

„Zvládáš to?“ zeptal se.

„V rámci možností,“ odpověděla jsem. „A ty?“

„Taky,“ kývl. „Akorát... Teoreticky spím u bráchy, ale prakticky... nemám kde přespat.“

„Hm, to je překerní situace.“ Opřela jsem si hlavu o jeho rameno a doufala, že se v tu ránu nerozplyne. Že nezmizí. Když tu byl, zapadalo to. Celý můj rytmus se rychle vracel do normálu.

„Tím se naskýtá otázka, zda bych u tebe nemohl zůstat přes noc?“

„Tím přes noc myslíš jako do rána?“ Odtáhla jsem se a zahryzla se do spodního rtu.

„Ránem většinou noc končí,“ konstatoval zjevně pobavený. „Vážně dalo práci zdrhnout a nechce se mi hned loučit.“ Poklepal prsty na okno, za nímž se kreslila inkoustová tma.

Ta věta visela ve vzduchu mezi námi. Víc času. Nic jsem si nepřála tolik. Ale jak to provést? Bydlet v přízemním domě, pustila bych ho do svého pokoje oknem, až rodiče usnou. Tohle ale bylo třetí patro. Kéž by uměl létat. Vysoko skákat. Natahovat se? Lézt po kolmých zdech? Vybrala jsem si špatného superhrdinu... Zjevně poznal, jakým směrem se moje myšlenky ubíraly, a prohlásil: „Zkus se prostě zeptat rodičů.“

Otočila jsem klíčem v zámku a moje nohy konzistencí připomínaly želatinu, když jsme vstoupili do bytu. Riley se zul a odkopl boty stranou. Udělala jsem totéž a potmě jej vedla do obývacího, odkud byly slyšet zvuky televize. „Začínala jsem se bát, kde jsi. Obvykle nechodíš po desáté,“ oznámila mi mamka, než na nás pohlédla.

Propletla jsem si ruce před tělem a nadzvedla ramena, abych vypadala vyšší a dodala si odvahy. Klouzala očima ze mě na můj doprovod a táta, zmatený tím, že přestala mluvit, následoval její počínání. Tátovi se mezi obočím objevila rodičovská vráska. Máma se navzdory okolnostem pomalu usmála. Její reakce se mi zamlouvala víc, proto jsem se rozhodla nasměřovat svůj dotaz na ni. „Směl by tu Riley přespat, mami?“

V jejím obličejí se objevila ta stejná rodičovská vráska jako u táty. Říkala, jestli si netroufám příliš. Zrudla jsem a můj doprovod se jal vysvětlování. „Abyste to správně chápali, měl jsem spát u svého bratra, ale nekomunikuje se mnou a...“

„To máte zřejmě v rodině, co? Tyhle sklony k vážnoucí komunikaci,“ pronesl můj otec tvrdě a skočil mu tím do řeči.

„Zřejmě ano,“ přitakal Riley klidně. Ani o píď neuhnul před tím ostrým tónem.

Táta otevřel pusku k další námitce.

„Zůstaneš tu,“ řekla honem mamka. „Ten chudák kluk přece nepojede uprostřed noci domů. Co kdyby se mu něco stalo? To by nám jeho rodiče rozhodně neodpustili.“

Stiskla tátovi rameno a on se na ni přívětivě usmál. Rozhodovala pokaždé ona – byla kapitánka. „Tak slyšels, můžeš tu přespat.“ Sundal nohy z konferenčního stolku. „Rozesteleme pohovku.“

„Vážím si toho, pane, děkuji.“

„Nemáte hlad?“ ozvala se mamka.

Zavrtěli jsme svorně hlavami.

„V tom případě se běžte jeden po druhém umýt a spát,“ zavelela. „Riley, Liv ti dá čistý ručník. Chceš si půjčit nějaké oblečení?“

„Ne, já mám svoje, ale děkuji za ochotu.“

Zavedla jsem Rileyho do koupelny, dala mu ručník a pomohla mamce rozložit pohovku a povléknout peřiny. Táta, než vyšel do ložnice, si mě ostražitě prohlédl. „Zůstaneš spát ve své posteli, je ti to doufám jasné?“ zamračil se. „Budu chodit dolů na kontroly třeba celou noc.“

„Tati,“ hlesla jsem jen. Bylo mi jasné, že to s těmi kontrolami nemyslí vážně. Vždycky usnul kdekoliv a spal tvrdě jako pařez. Chápala jsem však, o co mu jde a brala jeho varování vážně. Chtěl mě jenom chránit, nic víc. „Zůstanu u sebe,“ slíbila jsem. „Tak dobrou noc.“

Táta vyšel nahoru a máma zastrkala prostěradlo. Z druhé strany jsem jí pomáhala. Čekala, ale já neměla páru, co jí mám říct. Sama jsem tomu nevěřila a nechápala, co se to vlastně děje ani co to znamená.

„Vrátil se,“ konstatovala a načechrala polštář.

„Vypadá to tak,“ přiznala jsem.

Kluk, o kterém jsme mluvily, právě stanul ve dveřích, na sobě kostkované šedé pyžamo a ve vlasech kapky vody.

„Hezky na tebe kouká, řekla mi maminka potichu, než se odebrala spát. „Vypil snad sebou podaný lektvar lásky?“

Riley si v kuchyni natáčel sklenici vody a našťestí nás nemohl slyšet. „Lektvar lásky v našem světě neexistuje,“ oznámila jsem jí.

„To byla jen metafora.“ Usmála se. „Chci říct, že podle mě to s tebou myslí vážně.“

V to doufám. „Hezky se vyspi, mami.“ Líbila jsem ji na tvář a ona odešla nahoru.

„Tvoje máma je milá,“ oznámil mi Riley a postavil si sklenici vody na odsunutý konferenční stolek. Naklepal si polštář. „Táta se mi líbí rozhodně víc, než ten druhý. I když pravděpodobně by mě taky nejradši zabil...“

Zhoupl se mi žaludek, když zmínil Tenebrise a svou smrt.

„To byl vtip,“ pronesl tiše.

Dneska mi to nejde. Ani vtipy. Ani metafory.

„No tak, pojd' sem.“ Ulehl na bok na deku a rozpráhl ruce.

A já šla. Objímal mě. Opřela jsem si hlavu pod tu jeho a naše nohy se propletly do sebe. Celé se mi to vrátilo – vzpomínky, pocity. Kousky skládačky zapadaly na to správné místo jeden po druhém. Ten poslední v momentě, kdy mi vtiskl měkký stěží patrný polibek na rty, v němž ale bylo tolik emocí. V tom momentě jsem chápala, jak moc mi scházel a že ho opravdu miluju. A bytostně toužila dozvědět se, na čem jsem.

Odtáhla jsem se a lehla si na záda. Opřel si hlavu o loket a jen se na mě díval. „Stále spolu chodíme? Nerozčiluj se, prosím, je to jen otázka.“

Semkl rty. „Co ty myslíš?“

„Uplynulo docela hodně času.“

„Ale přece jsem ti vyjmenoval své důvody. Co tě to napadá. Co bych tu jako jiného dělal? Motal ti hlavu?“

„Co já vím,“ rozhodila jsem rukama.

„Ty snad chceš chodit s někým jiným?“

„Ne, jen mě napadlo, že třeba ty...“

„Tak ne, chci chodit s tebou. Udivuje tě to?“

„Udivuje mě, že tě udivuje, že bych si mohla myslet, že bys chtěl být s někým jiným.“

„Proč to říkáš? Takhle normální zaklínači neuvažují.“

Trefa. „Taky nejsem normální zaklínač,“ zazubila jsem se.

Rozesmál se a já taky.

Vtiskla jsem mu polibek na bradu. Výš jsem právě teď nedosáhla. Sklonil se ke mně a chvíli mě líbal a bylo to krásné.

„Radši bych se měla jít osprchovat a spát,“ řekla jsem, když se odtáhl na délku paže.

„Tak se uvidíme ráno,“ pronesl tiše.

Odebrala jsem se do koupelny, a poté do své postele. Tou dobou byla téměř půlnoc a já okamžitě usnula s vědomím, že je jen kousek ode mne.
